

samfund uden for folkekirken, anses dette som udtryk for et ønske om kirkelig begravelse, medmindre det modsatte godtgøres.

Stk. 3. Foreligger der ingen tilkendegivelser fra afdøde med hensyn til de i stk. 1 og 2 nævnte spørgsmål, skal ønsket herom fra den, der fremsætter anmodningen om foretagelse af begravelse eller ligbrænding, efterkommes, medmindre en person, der stod afdøde nærmere, fremsætter et herfra afvigende ønske.

§ 9. Fremsættes der indsigelse mod begravelsesmyndighedens afgørelse af de i § 7 nævnte spørgsmål, og tages indsigelsen ikke til følge, forelægger begravelsesmyndigheden spørgsmålet for skifteretten.

Stk. 2. I tilfælde af uenighed mellem de efterladte om valg af gravsted kan spørgsmålet herom indbringes for skifteretten.

Stk. 3. Skifterettens afgørelser efter stk. 1 og 2 træffes ved kendelse, der ikke kan kæres.

§ 10. Begravelse eller ligbrænding må ikke foretages før afgørelse af de i § 7 nævnte spørgsmål foreligger. Det samme gælder begravelseshandlingen. Kirkeministeren kan dog fastsætte regler, hvorefter bestemmelsen i 2. pkt. kan fraviges, når særlige omstændigheder taler derfor.

Kapitel 3.

Begravelseshandlingen.

§ 11. Ved kirkelig begravelse fastlægges begravelseshandlingens forløb af præsten efter forhandling med den, der ønsker begravelsen eller ligbrændingen foretaget.

Stk. 2. Når en præst i folkekirken medvirker, skal begravelseshandlingen dog foretages i overensstemmelse med folkekirkens jordpåkastelsesritual.

Stk. 3. Når en præst i et trossamfund uden for folkekirken medvirker ved en begravelse på folkekirkens kirkegårde eller fra dens kapeller, skal der ved fastlæggelsen af begravelseshandlingens forløb tillige forhandles med kirkegårdsbestyrelsen.

§ 12. Ved borgerlig begravelse på folkekirkens kirkegårde eller fra dens kapeller fastlægges begravelseshandlingens forløb efter forhandling med kirkegårdsbestyrelsen.

§ 13. Kirkegårdsbestyrelsen kan modsætte sig sådanne led i en påtænkt begravelseshandling, som ville stride imod den sæmnelighed og orden, der bør iagttages på kirkegårde.

§ 14. Såfremt det er sædvane på stedet, at der foretages klokkeringning ved begravelser, skal en anmodning herom imødekommes såvel ved kirkelig som borgerlig begravelse.

Kapitel 4.

Begravelsespladser.

§ 15. Bestyrelsen for en folkekirkelig kirkegård kan med kirkeministerens tilladelse overlade en del af denne til brug for et trossamfund uden for folkekirken.

§ 16. Kirkeministeren kan tillade anlæg af kommunale begravelsespladser. På sådanne begravelsespladser skal der af kommunen opføres mindst 1 begravelseskapel, og såvel folkekirkens præster som præster i trossamfund uden for folkekirken skal have ret til at foretage begravelse på pladsen.

Stk. 2. Kirkeministeren kan tillade trossamfund uden for folkekirken at anlægge egne begravelsespladser.

Stk. 3. Kirkeministeren kan under ganske særlige omstændigheder tillade anlæggelse af andre begravelsespladser end de i stk. 1 og 2 nævnte.

Stk. 4. Tilladelser efter stk. 2 og 3 kan bl. a. betinges af, at der stilles sikkerhed for begravelsespladsens vedligeholdelse. Sikkerhedens art og størrelse fastsættes af kirkeministeren.

Stk. 5. For de i stk. 1-3 nævnte begravelsespladser fastsættes regler om bestyrelse, tilsyn og benyttelse m. v. i en af kirkeministeren stadfæstet vedtægt eller i særlige tilfælde på anden måde efter kirkeministerens nærmere bestemmelse.

Kapitel 5.

Ikrafttræden m. v.

§ 17. Loven træder i kraft den 1. januar 1976.

Stk. 2. Følgende bestemmelser ophæves:

1) Forordning af 7. november 1682 om begravelser i Danmark og Norge.